

betrygge alle de deltagende enheder i hovedstadsområdet i, at de ikke ufrivilligt presses ind i samarbejde, som der ikke er bred og solid opbakning bag i hele regionen. Hvis regeringen ellers er lydhør på dette punkt, bør det derfor være muligt at nå en enhed på denne del af forslaget.

Det ser unægtelig lidt sortere ud, hvis man så kigger lidt bredere på forslaget, specielt på de dele, der vedrører den fysiske planlægning, den indirekte skatteudskrivning og gummiparagrafen, der gør det muligt med simpelt flertal yderligere at udvide Udviklingsrådets arbejdsopgaver og kompetence.

I Venstre har vi nemlig en anden og også en højere ambition end regeringen. Vist har vi sammenfaldende interesser, når det handler om at skabe forudsætningen for at udvikle hovedstaden som en vækstdynamo og som det naturlige midtpunkt for en stærk og udviklingsorienteret Øresundsregion, men oven i det kommer, at vi i Venstre gerne vil fastholde, ja, faktisk gerne vil udbygge, nærdemokratiet, altså muligheden for, at lokalt folkevalgte politikere har indflydelse på realiseringen af lokale udviklingsønsker.

Det ønske tilgodeses desværre langtfra med det opgavesnit, der er lagt op til mellem Udviklingsrådet og de 5 regionale og 48 lokale myndigheder i hovedstadsområdet.

Ved at placere hele regionplanmyndigheden i Udviklingsrådet frem for at holde ansvaret på det overordnede, strategiske niveau er man nemlig godt i gang med at gentage det hedenangne Hovedstadsråds store fiasko.

Hvor meget udviklingsperspektiv bliver der plads til i et råd, der skal behandle landzonesager? Hvor meget er det til gavn for borgerne, som det så smukt skrives i ministerens forelæggelsestale, når landmanden i Bramsnæs, som jeg var inde på det i en tidligere bemærkning, der vil indrette tre ferielejligheder i sin ene udlænge, skal indhente tilladelse i et råd, der indirekte repræsenterer 1,8 mio. mennesker?

Jeg må sige, at jeg har – og vi har – svært ved at få øje på det. Og det er i det hele taget tankevækkende, at den absolut eneste af Hovedstadsrådets oprindelige arbejdsopgaver, der nu ikke skal løses af Udviklingsrådet, er den sygehusplanlægning, som ellers satte – sådan må jeg jo forstå regeringsgrundlaget – hele processen i gang. Bortset fra den opgave, som satte det hele i gang, så er de opgaver, der nu tænkes lagt i

Udviklingsrådet, 110 pct. identiske med de opgaver, der lå i Hovedstadsrådet.

Vi har svært ved at se, at hovedstadsområdet styrkes ved at pulje en plankompetence, som allerede af mange opleves som værende for centralistisk og for virkelighedsfjern. Skal der være musik i det her, så bør melodien være en helt anden, nemlig at staten slipper sit jerngreb om planlægningen i hovedstadsregionen for i stedet at give regionens folkevalgte politikere i Udviklingsrådet større kompetence og ved i øvrigt at benytte denne lejlighed til en yderligere styrkelse af det primære kommunale selvstyre. Men vil regeringen det? De foreløbige besvarelser på de godt 50 spørgsmål, der allerede er stillet i Folketingets Kommunaludvalg, tyder ikke meget på det.

Den megen snak, som man har lagt øre til igennem tiden, om, at en bedre organisering af det politiske liv i hovedstadsområdet kunne give regionen større kompetence, større indflydelse på regionens udvikling, er foreløbig blevet ved de fine ord, for, og jeg citerer fra ministerens kommentarer til de indkomne høringsvar: »Regeringen finder det ikke hensigtsmæssigt at give Udviklingsrådet flere beføjelser på planområdet, end amtskommunerne i det øvrige land har.«

Det giver jo i virkeligheden næring til det gamle ord om, at et kompromis – for det her er jo et internt socialdemokratisk kompromis – er en aftale, hvor man storsindet giver afkald på andres rettigheder. Det er slut med, at de folkevalgte i Roskilde, Københavns og Frederiksborg Amter har mulighed for at give dispensation i landzonen, for at konvertere fire sommerhuse til helårsbeboelse, for at udlægge et nyt boligareal eller skabe rum til erhvervsudvikling. Men miljøministerens ret til at detailstyre den fysiske planlægning eller, for nu at være konkret, trafikministerens ret til at forhindre løsningen af trafikproblemerne ved Helsingør-Helsingborg-forbindelsen pilles der ikke ved. Det er simpelt hen for visionsløst.

Sammenfattende må jeg altså sige, at der skal ændres betydeligt på dette lovforslag, hvis Venstre skal tage medansvaret for denne reelle ændring af strukturen og kompetencefordelingen i hovedstadsregionen.

Et udviklingsråd kan blive et aktiv for hele HT-området og dermed jo i virkeligheden for hele Danmark, men det kan også blive et bureaukratisk omsvøbsdepartement, der i realiteten kommer til at tage tempoet af den positive